

BOG

FREMMEDE JEG KENDER

(/BOEGER/FREMMEDE-JEG-KENDER)

Af Claudia Durastanti (/forfattere/claudia) (2023)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-BASIS%3A136210386&fragment=content)

BASIS%3A136210386&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/fremmede-jeg-kender) for at anmelde

Italienske Claudia Durastanti går til hovedstolen med både grovfil, kædesav og kærlighed.

TAGS: CLAUDIA DURASTANTI (/TAXONOMY/TERM/31333)

ANMELDELSE

02 nov.23

(/users/ojvind-fritjof-arnfred-0)

Af Øjvind Fritjof Arnfred (/users/ojvind-fritjof-arnfred-0)
Skribent

Claudia Durastanti går til hovedstolen med både grovfil, kædesav og kærlighed.

Jeg undlader bevidst at kalde denne pletvist essayistiske eksplosion af en introspektiv slægtsskildring for en roman, for det gør Durastanti også selv; nok mest fordi det er en betegnelse, hendes døve mor ville hade. Og det er ikke uvæsentligt, for et væsentligt omdrejningspunkt for bogen her er netop forholdet mellem Claudias to døve forældre, der ikke bryder sig om fiktion og ironi, og så deres to børn, Claudia og hendes bror.

Som barn af de i hendes skildring ganske excentriske og desuden døve forældre har Claudia fået en stærk bevidsthed om sprog og kommunikationsformer, som vi som læsere kan nyde godt af i rigeligt mål. Selv om forfatteren ikke lægger så

meget som en lillefingernegl imellem, når hun skildrer, hvordan forældrene har foldet deres vanvid ud på hver sin måde, er man ikke i tvivl om, at der er en egenartet ru familiekærlighed til stede på kryds og tværs og godt og ondt, hele vejen fra moderens målløse maraton-vandren med datteren på slæb i al slags vejr, til faderens kidnapning af sit eget barn efter skilsmissen.

Bogen begynder med en genfortælling af forældrenes møde, hvor Claudias far redder hendes mor fra et overfald i en gyde i Rom. Så langt så godt. Det kunne være en meget fin begyndelse på en klassisk kærlighedsfortælling med op og nedture og en lykkelig slutning, hvis altså det ikke lige var for det efterfølgende afsnit, hvor Claudias mor fortæller om forældrenes første møde, som fandt sted da hun reddede Claudias far fra at springe i Tiberen. Dermed er starten gået på en energisk tekst, der vender og drejer begreber som identitet, klasse og familie i en grad, så man næsten kan blive lige så rundtosset af det, som hvis man havde brugt hele dagen i kædedans med en broget flok italienere.

Der er få pletter undervejs, hvor man som læser kan læne sig op ad en støvet væg og hive efter vejret. Mest i de passager hvor den saftige slægtsoptrævelen viger pladsen for, at Claudia er flyttet til London og piller navle i en skov af moderne dannede referencer, imens hun kigger på mennesker og sukker over livet. Det er imidlertid også langt de svageste passager i denne ellers højenergiske tour-de-force på tværs af tid og oceaner, fra Italien til USA til England og retur, op og ned og op igen ad den sociale rangstige og helt ind i de kroge af litteraturen, hvor læsningen kan føles som at få vasket hjernen ren.

Skildringen af livet som barn af døve forældre i en larmende verden er sublim, og Durastantis blik for de omfattende småting løfter værket til nye højder, som her i skildringen af moderens modvilje mod at anvende tegnsprog:

"For mig er det ikke svært at forstå hvorfor hun ikke ville påtvinge andre sit private sprog, for jeg var selv bange for at tale højt i mange år; tegnsprog er synligt og teatralisk, det udstiller én hele tiden. Man bliver straks til en person med en funktionsnedsættelse. Uden tegnsprog virker man bare som en pige der er lidt genert og distræt."

Opvæksten har måske ikke altid været lige let for Claudia, men sikke et held for os andre, at den har givet hende sådan et øje for at se, læse, lytte og formidle det hele.

BOGDETALJER

Autofiktion